

да знае майка ѝ, по по-богатите къщи, за да испроси едно парченце хлѣбъ и да нахрани своите мжнички братия; тя и своето парченце криеше за тѣхъ, а сама гладуваше и едва тжтрѣше краката си. Иде Злата у нѣкой тѣханъ роднина или у нѣкой сжсѣдъ да поиска хлѣбецъ, на са запре предъ вратниетъ имъ и стои дълго време. Стои, понѣбогашъ, стои и гледа ту на къщата, ту на небето, ту на земята; не чуе тя що става около нея, не види тя нищо; а сжрцето ѝ усѣща твжрде много. Най-послѣ тя заплаче малко, и влѣзе... Тѣшко ѝ е, срамъ я е!

Но ето, че и дѣчицата захващатъ да са сабуждатъ и да ставатъ. Едного муха захаче за носѣтъ, и той скокне, закачи и друго съ краката си, и другиятъ стане. Станатъ сичките гладни, въ покжсани ризици; протѣгнатъ са малко, изскокнатъ изъ подъ покжсанните дрицѣле, подъ които сж спавале, и пжрвата дума, която тие изрѣватъ